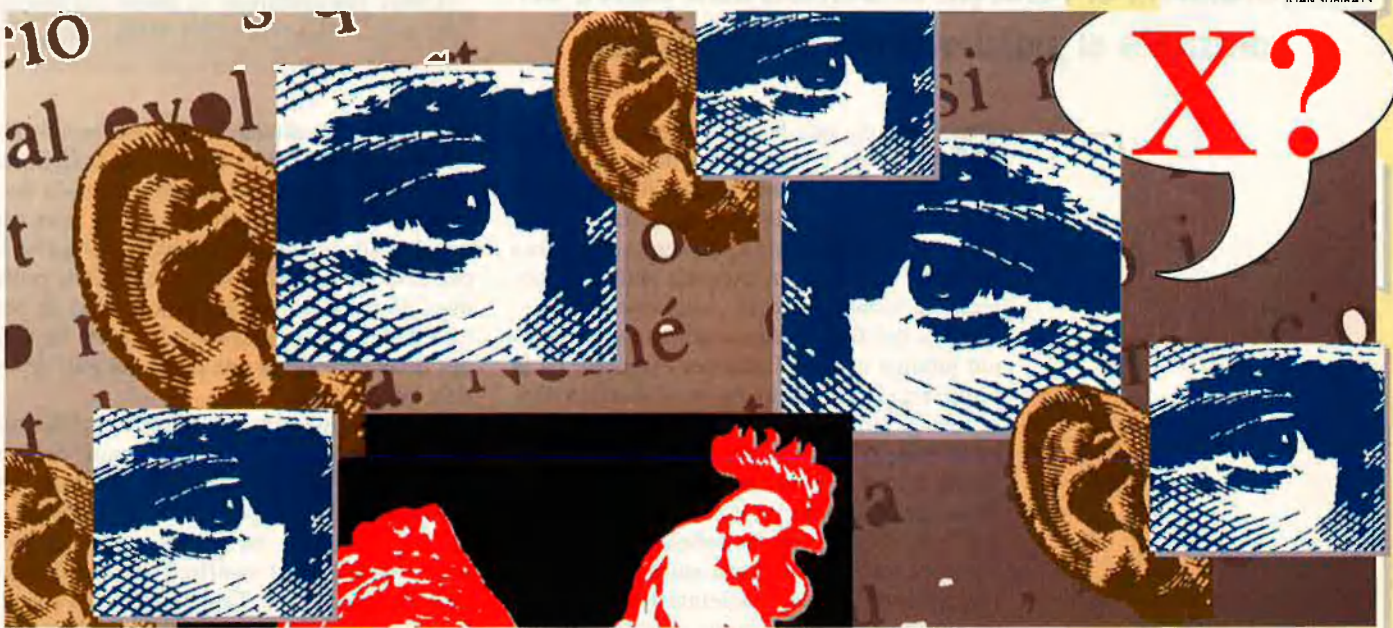

Com es configura l'opinió pública

Aquest "Debat" el dediquem a la responsabilitat dels mitjans de comunicació en la creació de l'opinió pública. Lluís Badia, professor de Ta. de la Comunicació, i Victòria Camps, catedràtica d'Ètica i senadora, donen forma a l'anàlisi.

IGAN SIRIBATS

El tema que avui ens ocupa és de rabiosa actualitat, com se sol dir. I com que la seva transcendència ens afecta a tots, ha esdevingut qüestió d'interès públic.

Això no obstant, tractar-ne no és pas cosa senzilla: amaga sota paraules d'ús quotidià conceptes que donen peu a una llarga discussió: quines coses poden ser sotmeses a opinió? A quin públic, o a quins, fem referència? Com es determinen els temes opinables, o bé com es prioritzen uns certs temes en detriment d'uns altres?

En primer lloc, hauríem de dir que no tota qüestió és opinable (per més que aquesta afirmació sembli autoritària). Podem opinar sobre l'educació o sobre els programes de televisió, però no té sentit opinar sobre el percentatge d'humitat o sobre la incidència de l'alcohol en els accidents automobilístics: són dades científiques o estadístiques veritables i, per tant, la nostra opinió no hi és rellevant.

Per una altra banda, parlem d'opinió pública i no queda clar a quin públic ens referim. Sembla evident –i cada dia més– que ja no es pot parlar d'un públic massiu homogeni, sinó de públics

segmentats; per tant, hi haurà opinions públiques diferents.

Si seguim el fil que ens porta a l'anàlisi d'aquestes societats del capitalisme tardà, tan diversificades, sectoritzades i complexes, és ben palès que la vella teoria d'un Big Brother manipulador s'esvaeix juntament amb la societat de masses que el va fer possible.

Ens demanem, doncs, com és que certs temes imposats a través dels mitjans de comunicació resulten prioritaris fins al punt de determinar el temari del Parlament? Dit d'una altra forma: quin és el veritable poder dels mitjans de comunicació?

Sóc conscient que aquest és un tema prou complicat, tant com perquè allò que he dit fins ara no sigui sinó l'esbós d'una discussió que requereix aprofundiment i continuació; són els especialistes qui hi aportaran elements nous, però tots els ciutadans, com a membres actius de la polis –i de la seva vitalitat dependrà la democràcia–, també hem de participar-hi.

Deixo, per tant, la paraula a dues persones que ens en poden dir molt.

Anna Papiol